

EGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 5.

V Četrtik 31. Prosenca.

1850.

Venec

na grob visokočastitiga masnika

Silv. Pegam *).

Dovoli mi, prijatelj, dragi brat!
Z otožnim srcem smertni venci ti splesti,
De se ti poslovim še zadnjikrat.
Ga tje na tvoj prezgodnji grob prinesiti.
V ločenja čutu klike
So venca cvetke mile.

V poklicu svetim delati vse dni
V zveličvo duš posvetil si življenje,
Strahú srece preblogo znalo ni
Umreti tud za bratov osrečenje.
Kar želel si, oh! kmalo
Je delež tvoj postalo!

Poklican na strahú merzeči kraj,
Kjer smertni angel med bolniki žanje,
Si hodil spremljat duše v sveti raj,
Nebeški mir, ljubezen vlivat vanje.
Tam smertne roke vele
Tud tebe so objele!

Duh bistri tvoj je dvignul se sprosten
Čez mrakov zemeljskih mej v svetlobo,
Kjer v zaželjeni luči razsvetljen
Pije neznanih nam skrivnost sladkobo;
Kjer Jezus in Marija
Sta tvoja tovaršija.

Le vživaj, brat zveličani, sladkost,
Ki si jo z grenkim trudem si prislužil;
Solzni mi čakamo še vsred britkost
Veselja dne, ki nas bo s táboj združil.
Kjer homo se sklenili,
In nikdar več ločili. Potočnik.

Dve zvezdi na Francoskim.

Vsaka dežela je imela svoje posebne zvezde, ktere so njene otroke k spoznanju novorojeniga Kralja peljale, kakor nekdanj una zvezda modre od jutra v Betlehem. Na Francoskim ste bile med družimi taki zvezdi dveindvajsetletni Remski veliki škof sv. Remigi, in petnajstletni kralj Klodvik. Sv. Remigi, Francoski apostel, je povelical Galijansko cerkev s svojo učenostjo in naukam, zlasti pa z bogoljubnim življenjem in čudeži. Rojen je bil v letu 439 v Laonskim gradu, je urno zversil vse stopnje učenosti, in je obsenčeval s svojo zgovornostjo vse govornike svoje dobe. Pa častitljivi od teh vsih pozemeljskih prednost je bil njegov goreči duh za sveto vero, in neomadezano življenje. Dih-teč naj viksi stopnjo popolnamasti doseči, se poda blagosereni mladenič iz očetove hiše v samoto, in se vadi v slehernim zatajevanji, kakor mu ga je njegova gorečnost dan na dan navdajala. Zoper svojo voljo je bil v 22. letu za Remskega nadškofa postavljen zavoljo toliko izgledniga življenja. Molitev in premišljevanje sv. pisma, učenje ljudstva, spreobračanje grešnikov, krivovercov in nevercov, to so bile opravila, v kterih ni bil nikoli ugan. Sv. evangeli je oznanoval pa s toliko serčnostjo in močjo, de so ga le družiga Pavla imenovali. Njegovi ljubeznjivi nauki so mečili nar tersi srece, in razderali brez zadržka jeklene navade grešnikov. Častitljive so bile njegove pridige, in njih moč je vse presunila, pa se viksi vrednost so s tem zadobile,

*) Silvester Pegam je bil rojen v Loki 30. Grudna 1821. in v masnika posvečen 3. Velikoserpana 1845. Je bil bistre glave in lepiga zadržanja vseskozi v solah. Visoke prednosti njegoviga jasniga uma in blaziga srece niso neznane ostale. Ker l. 1845 ni bilo dosti prostora v viši duhovščini per sv. Avgustinu na Dunaji, je bil po prejetih izgnih v službo postavljen v Sent-Vid per Ljubljani, kjer se je obnasal kakor dober pastir in se zraven tudi za ojsre sprasevanja iz bogoslovskih vednost perpravljal. Leta 1847 se ga pa milostljivi knezo-škof na Dunaj poslali, de bi bil onoi dohtar sv. pisma postal. Ze je tri ojsre sprasevanja srečno dostal, kar vstane mesca Kozoperska 1848 na Dunaji hudi vihar, kteri ga je permoral s svojim tovaršem v Ljubljano perbežati. Bil je potem skoz eno leto kaplan v Postojni sv. zadnje mesce pa per sv. Jakobu v Ljubljani; tu ga je dolžnost duhovskega poklica tudi v vojsko bolnišnico peljala, kjer je legar nalezal in 23. Prosenca umerl, ter poklican bil v plačilo, ki zvestiga Kristusoviga služabnika čaka v nebesih. Pač je zguba tega učeniga duhovna velika, ker je bilo njegovo srece le za povisanje katoliške cerkve vneto; zato ne bo kmalo britko žalovanje po njem v naših persih ugasnolo.

de jih je tako visoka in zopet tako globoka pobožnost višjega pastirja spremljala. Krono pa jim je na čelo vsadila svetost govornika, kateri je resnice sam v življenji skazoval, prej de jih je drugim oznanoval. K vsimu temu je Gospod nauke svojiga služabnika s čudi poterdoval, in ga izvolil apostelna velikimu Frankonskimu narodu. Ko so Franki Galijo osvojili, so se s premaganimi ljudstvi stopili v eno ljudstvo, in se tudi njih seg in jezika poprijeli. — Klodvik, se le 15 let star, je zasedel kraljevi sedež, in akoravno nejevernik, je vendar lepo s kristjani delal, posebno je spoštoval škofe; nad vse pa sv. Remigija. Vendar se je pri vsim tem Klotilda, njegova kersanska žena, dolgo časa zastonj trudila, ga kersanstvu nakloniti. Strah pred svetam ga je zadrževal, zakaj večidel njegovih podložnih je bilo se nevercov. Gospod ga je pa pustil v take stiske priti, de mu ni bilo nič več mar za strah pred človeštvam. Svecvljanje in Alemanci v Germanii se snidejo v veliko kardelo, prestopijo Rajno in planejo nad Frankone. Klodvik jim s svojimi korenjaki do meje svoje zemlje nasproti gre, in se z njimi blizo Kolina (Keln) na Rajni kervavi vdari. Vojskoval se je serčno, de je bilo kej; ali naskok sovražnikov je bil toliko hitav, de je bil kralj s svojimi vojsaki nazaj pahujen. — Pri odhodu v vojsko mu je njegova blagosercna žena Klotilda za slovo rekla, „de naj pri Bogu kristjanov pomoči išče. Teh besed se mladi kralj v svojistiski spomni; s praham in kervjo pokrit, in s solzami oblit, zavpije: „O Kristus, kteriga Klotilda ko sinu živiga Boga časti, tebe pomoči prosim! Zastonj sim svoje bogove klical; spoznal sim, de trohe moči nimajo. V tebe tedaj kličem! v tebe verujem. Reši me iz rok sovražnikom, in kerstiti se bom dal v tvojim imenu“. Komaj de je to izgovoril, že so se zbirali okrog njega razkopljeni konjki. Boj z novo močjo vname, in sovražniki morajo pred silnim zagonom in pritiskanjem jenjati in bežati. Ta slavovitna zmaga je bila zvojskovana v letu 496.

Klotilda zve dve dogodbi ob enim — eno vselejše od druge, — pokliče svetiga škofa, mladiga Remigija, in gre kralju do Poljan (Champagne) naproti. Remigi tedaj kralja začne k sv. kerstu pripravljati; po kersansko se jame Klodvik postiti, moliti in v delih zatajevanja vaditi — vse, kakor je umnimo bitju potrebno, de se po duhu sv. evangelija pošteno, modro in sramozljivo obnaša, ter zamore kdej priti v nadzemljske prebivaljsa, kterih je večni veliko pripravil. Kar je kralj delal, to tudi njegovi naj mogočnejši veljaki. Ravno na Sveti dan ali Božič se je obhajalo slovesno opravilo sv. kersta. Sv. Remigi sam je kralja za roko peljal; za njima je šla kraljica in potem sila ljudstva.

Klodvik stoji pri kerstnim kamnu, in sveti mož mu reče: „Prikloni glavo, ponosni Sikambree, odpovej se temu, kar si molil dosihmal, sožgi, kar si za Boga častil“. Tako ga je nagovoril, mu pohlevnost in ponižnost v sercu obuditi, brez kterih ni kersanstva. Tudi kraljeva sestra Albobleda, in se 3000 Frankonov je bilo s kraljem ob enim kersenih. Po kraljevim zgledu se je ravnao tudi ljudstvo, vsa dežela je bila v kratkim razsvitljena z lučjo kersanske vere, in je se dan današnji večidel vsa katolska, desiravno se med pšenico ondi tudi veliko ljulike in plaže znajde. Sv. Remigi pa je umerl v letu 533 poln zaslužnja in dobrih del, blažen pred Bogam in pred ljudmi, in pristet tistim, ki bodo sodili 12 izraelovih rodov.

Za šolo kejs.

Modrost v mladosti.

Nekiga dne je vidil sv. Anzgar z okna svojiga samostana šolske otroke po šoli v cerkev iti. Vsi so skakali, vpili in druge otročje prešernosti pocenjali. Samo eden, naj manjši zmed njih, je tih in pametno med njimi šel. Še bolj modro se je obnašal, ko je v cerkev prišel. Spoštljivo se je pred altarjem perklonil, se zaznamnjal s svetim križem, ter je šel mirno, brez oziranja, z doli obrnjenimi očmi, in sklenjenimi rokami na svoje mesto. To fantovo obnašanje je razodevalo, de mora biti zlo pobožen, in je svetimu Anzgaru zlo k sercu šlo. Zlele je mladenčka za duhovski stan odločiti, in poklice k sebi njegove starše. Starši so bili zlo veseli tega namena svetiga škofa. Škof vzame tedaj fantička k sebi, in ga da učiti. Rembert, tako mu je ime bilo, je bil naj ljubši učencik dobriga škofa, ker bilo ga je sama pridnost in bogoljubnost. Bil je po tem mašnik, in, po smerti sv. Anzgara, celo na viksi škofijski sedež namesto sv. Anzgara povzdignjen. Rembert je zveličavno umerl, in je bil kmalo po smerti med svete perštet. — Tako Bog povračuje lepo in bogoljubno obnašanje mladih let. Bog daj veliko tacih solarjev in studentov, kakoršin je sv. Rembert bil!

Bog nas vari greha!

Ko bi imel tako trobento, de bi se po vsim slovenskim slišala, bi vanjo zaklical: „Mladina, vari se slabe tovaršije!“ Ko bi imel tak oginj, ki serca vnema; bi hotel mladost in starost za ljubezin božjo vzgati. Ko bi imel taki led, ki vse ohladi; bi hotel gerd gréh sebi, in vsimu svetu pristuditi. Bog nas vari greha!

Nekaj od slovenskiga berila in Abecednice.

„Mali Blaže,“ kteri je bil že mnogo hvaljen, je tako pripravil za slovenske šole na kmetih, de smemo brez skerbi reči, de nimajo ne Nemci, in tudi blezo ne Lahi, ne Francozje tako umno izdelanih bukvic za kmetiške šole, de bi bilo v tako malim delcu toliko koristniga in različeniga obseženiga. Iz vsiga kar je pisano, se sveti lepa edinost in zlati namen: slovensko mladino pošteno, modro in kersansko zrediti, ter jo osrečiti tu in tam. Srečna misel je, de je abecednica in berilo v enih samih bukvicah, ker je napravljanje šolskih bukev večidel terda reč na kmetih. — Kar bi bilo, po naši misli še želeti, je, de naj bi se (pri kakim novim natisovanji) neke male rečice prenaledile, ter bi bile bukvice pripravne tako za deklishe, kakor za fantiške šole. To se nam zlasti potrebno zdi, ker so po deželi za obojniga spola otroke šole velikrat skupej, in tudi pri radovoljnih solah bratec in sestrica kterikrat zavoljo revsine oba le ene bukvice imata. Tudi bi se proti koncu (v pesmih) utegnulo nekaj malo skrajšati, in namesto tega celo kratka slovnica pridjati, kolikor je otrokam potrebno, de bi se naučili redno pisati. To bi ne vzelo morebiti še pole prostora ne, bukvice bi pa potem zlo obsogle, kar je po solah na kmetih pred vsem potrebniga, in se po priméri časa naučiti da. Tudi bi želeli nekatere reči nekoliko bolj po slovnisko, zlasti kar tiče jotiranje in mestivni sklon. Pa to je že bolj stranska reč. — Namen je pri pisanji bukev svetilnica. Pisavcam berila za slovenske gimnazije vošimo tako čisto svetilnico, kakor je pisavcu „maliga Blažeta“ bila, in prepričani smo, de bo po tem novo berilo duhu slovenske mladosti srečna dežela, po kteri se mleko in sterd cedi. †

Kako naj bi se otroci hitro naradili čedno pisati.

Kadar je treba veliko otrok, ali celo šola učiti pisati, se po naši misli, in nekoliko skušniji, ta namen naj lažje doseže, ako se pred obličjem otrok vsaka čertica na tablo posebej s krejdo ali z meljem zapiše, de otroci vidijo, kje se začne, kako se zavije, kam se vleče i. t. d. Zapiše se najpred ena sama čerta, katero naj piše vsa šola za učenikam. Ko una večimu številu nekoliko od rok gre, naj zapiše drugo, ki jo mora zopet vsa šola pisati: po tem tretjo, čerterto, celo besedo i. t. d. Vsako posamesno čerko, besedo i. t. d. pa mora cela šola pisati, in akoravno nekteri slabši čertajo, ko drugi, naj se zavoljo tega ne odstavljajo, ampak z drugimi vred dalje pišejo. — Še le potem, ko so že vse čerke, in tudi posamesne besede, in nektre stavke za učenikam pisali, bi se jim utegnili posebej predpisi dati, de bi pisanje zlepšali. Nikakor se pa, zlasti od konca, ne da poterčiti, de bi učenik predpis na tablo poprej spisal, de bi učenci ne vidili, ter ne vedili kakó začeti, ne kakó vleči. Se vé, de se mora tudi posamesnim kazati, ali to gre zlo počasno, in rado manj zdé, kakor ée se vpríčo vsih razločno na tablo pokaže, in potlej še posamesnim, kolikor je moč, skazuje. — Vse poskusite, kar je dobriga ohranite! †

Kedaj naj starši začénjajo otroke učiti moliti?

Starši naj otroke začénjajo moliti učiti, de le otroci nekoliko zamorejo besede izgovarjati. Starši naj otroke učijo dobrotljiviga Boga spoznati, še prejden otroci zamorejo govoriti. Veselje do dobrotljiviga Boga, ta velika sreča, se mora človeku zgodaj v serce vcepiti. Če starši otroka v otročjih dneh ne učé dobrotljiviga Boga poznati, se nad njim veseliti, in ga res ljubiti, težko bodo pozneje otroci pravo priserčno ljubezin do Boga dosegli. O srečne matere, ktere samé Boga res ljubijo, gotovo ga bodo otroci tudi ljubili, le prave izreje je treba. — Le kar iz ljubezni izhaja, tudi ljubezin obudi. Za to se materni nauki tako globoko človeku v serce vkoreninijo, ker iz ljubezni izhajajo. — Gorje pa materam, ktere svet in greh ljubijo! Njih nauk, ki ga otrokam deljjo, je z grešno ljubeznijo zmešan, in tudi pri otrocih ne obudi taciš svetih občutí do lepiga Boga, kakor bi mogel. — Srečin, še enkrat, srečin je, kdor pod varstvom bogoljubne matere preživi svoje mlade dni. Veliko se govóri sedanje čase, kako naj bi se svet popravil, de bi bilo zopet kej več kersanstva; le samo dobrih, prav kersanskih mater mi daj — pravi neki učenik — in kmalo bodo napolnjeni hribi in doline s kersanskimi — dobrimi — postenimi sinovi in hčérami! O matere! le zgodaj, le zgodaj učite otrociče Boga spoznati, in se nad njim veseliti. †

Svetiga Avguštna izpoved vere,

kar tíče gnado, v kateri in po kateri popolnamost vere obstoji.

XXVI.

Tebi, neumerjočimu in nevidnimu kralju vsih vekov, bodi slava, hvala in zahvala, čast, moč in oblast, tebi našimu Bogu, za to tvojo prečudno in neizrekljivo ljubezen, po kateri si nas tako ljubil in tako odrešil po svojim Edinorojenim Odrešeniku našim, ki je naso smert s svojo smertjo vmoril, in naše življenje s svojim vstajenjem prenovil, in povzdignivši se cez vse nebesa, ob odločenim času

tvojiga obljubljeniga, svetiga Duha cez sprejete otroke razlil, de bi človeku zgubljeni raj zopet dal, in mu vrata nebes odklenil. In zdaj sedi na tvoji desnici ko naš Besednik, ki pa tudi zdihovanje vernih dopadljivo prejema, ko naš viksi duhoven in naš kralj, ker se zmirej tisto naturo loveško ohrani v kateri je bil rojen, je terpel in v kateri je od mertvih vstal; ona ni v bitji človečanstva v nič djana, temuč povelicana, in bo na vekomaj z Božanstvam sklenjena ostala. Verh tega je od tebe, o Gospod, oblast dobil do vsiga, kar je v nebesih in na zemlji, in bo zopet prišel sodit žive in mertve, poplačat pravične, kaznovat grešnike. To izpovem z ustni, to verujem v sercu, in za to ti hvalo dam. Povelicujem torej tvoje sveto ime, in iz celiga svojiga serca te hvalim in častim, tebe Očeta našiga Gospoda Jezusa Kristusa, po katerim vse očetovstvo v nebesih in na zemlji kliče: ki si hotel, de sim jaz revni in narnevdušni le po tvoji neizrečni ljubezni in dobroti ud ravno tega visokiga in narvikšiga mašnika, večniga kralja, našiga Boga in Gospoda Jezusa Kristusa postal, kateri ud ni nikdar ali z krivovérsko hudobijo, ali zlobo hudíčevih znajdb pokvarjen bil, ker me je tvoja milost vselej varovala in povsod branila.

XXVII.

Ker je pa tvoj Edinorojen sam rekel: „Nihee ne pride k meni, drugači ée ga Oče, ki me je poslal, k meni vleče:“ ino: „Nihee ne pride k Očetu, ko le skoz mene:“ zato te prosim, ljubezni poln Gospod, in na kolenih k tebi zdihujem, de bo začeto delo tvojiga usmiljenja v meni dodelano: vleci me ti k njemu, in on me naj vleče k tebi kje, kjer na tvoji desnici sedi, kjer je vedno, in vedno srečno življenje. Kje, kjer je ljubezen popolnoma, in nobeniga strahu več ni; kjer je večni dan, in vsih le en duh; kjer je narveči in gotova varnost, in varni pokoj, in pokojno veselje, in vesela srečnost, in srečna večnost, in véčno zveličanje, in zveličavno gledanje in hvaljenje tebe brez vsiga konca. Kjer ti ž njim, in on s teboj v edinosti svetiga Duha vekomaj in brez konca živiš in kraljuješ Bog od vekomej do vekomej. Amen.

Poslovenil M. Stojan.

Komú je podobin protestantizem?

Slovesni pridigar P. Ventura je v nekim cerkvenim govoru leta 1848. profestantizem primeril z zgubljenim sinam, kateri je iz očetove hiše se precej zalóge seboj nesel; zdaj, ko je skoraj vse zapravit, začénja stradati in konec jemati, ter bo zopet po očetovi hiši hrepnel. Med tem, ko je Petrov čola cez viharne valove vsih časov stanovitno in si zmiraj enak v svojo mero plaval, protestanti niso verjeli ne nji, Cerkvi, ne svojim vodjem krivoverstva; zakaj avgsburškemu izpričevanju, 39 členam in kar je še tačiga, nihée ne veruje več, temveč gola nejevéra, polno razpreženje (anarchia) in razpad je njih sedanje stanje.

Winkelhoferjeve besede govornikam.

Božja beseda, ki jo učiš, bodi

1. takó jasna, de zamore biti luč njemu, ki jo sliši;
2. takó krepka k razsvitljenju in boljsanju, k tolaženju in poterjenju znotrajniga človeka, de zamore biti luč in oginj v njem, ki jo sliši;
3. v takim redu, in stoliko polnostjo pre-

pričanja, s tako vgodnostjo in močjo zglasovana, de v njem, ki jo sliši, luč in oginj tudi mora biti, če je le spočeti živ razsvitljen in vnet biti;

4. od tvojiga zgleada tako močno podpérana, de zamore v poslušavcu, ki tvoje življenje vidi, luč in oginj ostati;

5. s tvojo molitvijo spremljana, de skušnja poslušavca v globočini serca prepriča, de resnica, ki jo učiš, človeka stori dobriga, modriga in ga zveliča, in de nova luč poboljšanih tvojo resnico še razglasuje, ker tebe več ne bo.

Take resnice in takó so oznanovali apostelni, take resnice in takó oznanuj tudi ti!

Kdo spremeni svojo vero?

Kralj Friderik Vilhelm III. je grofu Fr. Leopoldu Stolbergu pisal: „Noben prav mož ne spremeni svoje vere.“ Stolberg mu je odgovoril: „Ravno zavoljo tega nisim Lutra nikoli spoštovati mogel.“ Znano je namreč, de na vse strani izobraženi grof Fr. Leopold Stolberg je po mnogim branji, premišljevanji in preiskovanji, Lutrove najdbe zapustil, ter se vernil v čoln zveličanja sv. Petra.

Razgled po keršanskim svetu.

Jeruzalem in Betlehem so kristjanam svete mesta, ker so z nar večimi skrivnostmi naše vere posvečene; zato je žalostno za keršansko serce, de so pod neversko oblastjo, desiravno je tudi kristjanam perpušeno, tam svoje svetišča častiti. Zgodi se pa dostikrat, de ločenci (staroverci) katolčanam pravice kratijo ali jim seer nagajajo. Tako so unkrat v Betlehemu katolskim muham en kamen vzeli, ki je bil mnogo časten; je namreč tisti kamen, ki ima zvezdo vtisnjeno in vsekán naslednji napis: „Tukej je bil rojen od device Marije“.

Une dni je prišel v Štambul en hollandski romar z imenom Milbek. Pred 14 leti je bil v Amsterdamu od nekiga moža po zmoti siloma napaden in z nožem hudo ranjen, de se mu je um zmešal. Zastonj ga je žena k nar imenitnišim zdravnikam v Evropi vodila. Potlej je sklenila, se z njim na božjo pot v Jeruzalem podati. Ko je svete kraje obiskal in iz šterne svete Helene pil, ki je skopana bliz tistiga kraja, kjer je ta cesarica pravi kriz Kristusov najdlja, je zadobil popolnoma zdravje. — Resničnost te čudežne prigodbe pričajo verjetne priče.

Rim. Rimske novine povedó, de so Jezuiti spet šole ondašnjiga seminarja odperli, in de bodo čez nekeje dni tudi v Rimskim kolegii (coll. Romanum) učiti začeli. — V mestu Forli so starši, kteri želé, de bi bili njih otroci po keršansko izrejeni. Jezuitam enoglasno svoje vošila naznanje dali, de bi zopet šole prevzeli; z veseljem so leti tem prošnjam zadostili in pred nekeje dnemi uk v latinskih šolah perčeli. Njih cerkev je zmirej polna pobožnih molivecov; na noviga leta dan je 600 vernih sv. obhajilo v nji prejelo. — Pater Ventura, kteri je bil lansko leto tudi v zmote zabredel, se je rabsodbi papeževi s skesanim sercam podvergel; in zdej s svojo učenostjo spet katolski cerkvi v povišanje služi. Ni davno kar je od potovanja sv. Petra v Rim in od njegoviga prebivanja v tem mestu učeno in določno pisal, in je bil zavoljo tega spiska od Papeža pohvaljen.

Pisma iz Neapelna pišejo, de se sv. Oče Pij IX. še ne mislijo tako hitro od tam ločiti; po pepelnici tekociga leta se le hočejo spet od svoje vernitve v Rim govoriti. Mende nimajo nič kej zaupanja v Francozovske vojake, ki v Rimu gospodujejo. Se jih znajde med njimi veliko, ki strupene nauke od komunizma med Rimljane

zasevajo; zato se jih Pij IX. želé skorej znebiti. Pred ko ne svoje preseljenje v Rim nekoliko tudi zato odlasajo, da bi se Avstrijska vlada bolj in bolj uterdila, ker mislijo, de jim bo letá v zgol deželskih rečeh kerpkejši podpora kakor Francozovska republika, kjer se vse zmirej maja in nič praviga obstanka ne obeta.

Laško. V Turinu in v Florenci je po vladnim sklepu oestro prepovedano prihodnji pust šemke (larfe) na obraz obešati. Čas je, de bi ljudje sami spoznali, de se taka nesramna traparija pametnimu bitju ne spodobi, ter bi jo brez prepovedi radovoljno opustili. Mesto, ktero bi prvo k takimu treznimu obnašanju zgled dalo, zasluži na vse veke v zlate bukve zapisano biti.

Francosko. Predsednik francoske sovlade (republike) je svojo nalogo v dve besedi povzel: „zoperstati, pristati“ (resister, assister), to je, po vsi moči hudo zatirati, in dobro izpeljati. De se prvo godi, dokazujejo obilne odstavljanja bogotajskih in prekučovavnih učencikov po vsih okrogih dežele. —r.

Angleško. Katolčani imajo zdej na Angleškem 674 cerkev in kapelic, 880 mašnikov, 13 kloštrov, 41 skupšin (konventov), 11 viših in 250 malih šol. Iz tega se vidi, kako hitro se katolska vera tam razširja.

Na Würtemberškim v mestu Ehingen je novo leto katolčane z lepo uredbo razveselilo. Pet blagih devic je vse svoje ne majhno premoženje skupej zložilo; in ker jim je mesto pripravno hišo prepustilo, so se ondi uselile in vse po klostersko v red djale; vse dneve svojiga življenja hočejo v molitev in v strežbo bolnikov obrniti. Rottenburški škof so njih družbo poterdili. To so prve nune v Würtemberškim kraljestvu, kar so bili tam klostri vzdignjeni.

Prag. „Ogenj sim pernesel na zemljo; in kaj hočem družiga kakor de se vname“; tebesede se zdaj na Pemskim v mnogoterih krajih spolnujejo. Katolski duh se močno budi; veliko ljudi so posebno misijoni iz dušniga spanja pretresli. V Budiegoviški škofii se bodo po veliki noči po celi škofii raztegnili, v oterpujenih sercih živo vero in pravo keršansko ljubezen vžgati.

Odbor častitih škofov se je zdej spet sošel na Dunaji, de se bo zastran cerkvenih reči z ministerstvam določno zmenil.

Od kardinala Švarcenberga se zlo govori, de bi se znal na nadškofski sedež v Prago preseliti.

Legar v Ljubljani še ni pojenjal in razun častivredniga gosp. Silvestra Pegama je tudi še nekej drugih ljudi v mestu na njem umerlo. — V Celji in okrog Celja se ta bolezn ravno tako razširja; tudi nekteri duhovni so že zboleli.

Na Dobrovi poleg Ljubljane so napravili bukvarnico iz vsih imenitniših slovenskih hukev, ki zamorejo farmanam v poduk biti.

Danes teden ob 10. uri dopoldne je podal naš deželni poglavár grof Korinsky patru Benvenuto častno zlato svetinjo, ktero so mu Cesar za njegove zasluge podelili. — Izbana mestne hiše je bila polna ljudi vsih stanov. Sami knezoškof so s kočijo šli po-nj in ga po dokončani slovestnosti spet domú spremili. Zbrani so bili tudi njegovi tovarši iz franciškanskiga samostana, veliko družih duhovnov, in kardelo oficirjev v praznični obleki. V krasnim nagovoru, ki je serca vsih pričujočih živo ganil, je razložil deželni poglavár mnogoverstne zasluge poslavljeniga patra, in ga potem okinčal s svetinjo. Zdej poprime Benvenuto besedo, se zahvali za veliko čast, ki se je njemu in po njem tudi celimu samostanu zgodila.